

sterium, saa kan vi begynde at tale om, hvem der har hyttet sig. Men det vil den højtærede Minister vel vogte sig for, der findes ikke et Ministerium, der kan sidestilles med os, det skulde da være det første radikale Ministerium, vi havde i 1909—10, men derimod har vi intet Venstreministerium, der i Retning af at hytte sig har gjort det i saa ringe Grad som det socialdemokratiske. Jeg vilde sætte Pris paa, om den højtærede Minister vilde korrigere disse Udtalelser med nogle Eksempler.

Da jeg nu har været Genstand for Omtale, lad mig saa nævne en enkelt — og jeg vil gerne have, det ærede Medlem Hr. Pinstrup skal høre paa det, for det er nemlig en af de nøjsomme Mænd, en Gaardejer fra Jylland og oven i Købet fra det nordlige Jylland, der en Gang blev Venstreminister. Da han gik af, lod han sig ikke blot beregne den højeste Pension, han kunde faa, Halvparten af sin Ministerløn, men han overtog tillige en Statsvirksomhed, der gav ham 8 000 Kr. om Aaret; og beholdt sin Ministerpension. Det er en Venstreminister, der har præsteret dette, og saa vover Venstrepressen at tale om min Bjærgsomhed. Jeg kunde nævne mange Eksempler. Det ærede Medlem Hr. Pinstrup ler ad mine Udtalelser; han maa dog have opdaget, at denne Nøjsomhed hos de jyske Gaardmænd har sine Undtagelser. Jeg har ikke noget imod at drøfte dette Spørgsmaal her, det ved jeg imidlertid, at det ikke vil blive, men jeg har blot villet gøre opmærksom paa, at saadan er Stillingen for Socialdemokratiet, og saadan er Stillingen for dem, der nu i hele Venstrepressen Landet over taler om, hvorledes de socialdemokratiske Ministre hyttede sig og var bjærgsomme. Jeg tror, det vilde være klogt for deres egen Skyld, om de standsede denne Diskussion.

Derefter har man kritiseret, at jeg har omtalt Udenrigsministerens Lønning som Bestyrelsesmedlem i Jægerspris. Det er ogsaa blevet stærkt kritiseret i samme Artikel. Men det er ikke blevet kritiseret herinde. Jeg sagde den Gang, hvad jeg mente, at jeg tror, at Udenrigsministeren er et udmærket Bestyrelsesmedlem, men det, man har bebredt mig, er, at jeg havde omtalt Bestyrelseshvervet og Honoraret uden at kende det Arbejde, der er forbundet med Hvervet. Det er rigtigt, det kender jeg ikke, men derimod ved jeg, og det vil alle ærede Medlemmer kunne se ved at tage Aarsberetninger

fra Jægerspris, at Bestyrelseshvervet Aar efter Aar er blevet lettet i meget væsentlig Grad. De første Aaringer holdtes der 52 Bestyrelsesmøder aarlig, derefter blev de nedsat til 12 — det er da en Nedgang —, og endvidere vil man se, hvorledes de tog Hjælp til det Arbejde, Bestyrelsen oprindeligt maatte udføre, men Lønningerne beholdt de. Denne Lønning skulde jeg heller ikke have opholdt mig ved, for der er Stillinger, som de nuværende Ministre har beholdt, som sikkert er mere kødfulde end denne Stilling, hvis det ikke var for at paatale, at man i 1917—19, som er de sidste Aar, hvorom der foreligger Aarsberetninger, maatte nægte at optage fattige, forhultede Pigebørn paa Jægerspris, fordi der ikke var Penge, men Bestyrelsen beholdt sine Lønninger, gik ikke ned med dem af den Grund. Det er det Forhold, jeg har paataalt, og der er mangfoldige af Venstre, der er enige med mig i, at saadan burde det ikke være, for den Dag, da Bestyrelseslønningerne blev fastsat ved Stiftelsens Oprettelse, var Bestyrelsens Arbejde mange, mange Gange større end i Dag.

Derefter har jeg et Par Bemærkninger til den højtærede Statsminister. Den højtærede Minister prøvede paa at give mig en Vejledning, fordi jeg havde nævnt, hvorledes Landbrugsministeriets Budget var steget fra 1914—15 til det Budget, vi her behandler, og mente, at jeg havde medtaget Tal, som jeg ikke skulde medtage; han bestred ikke Rigtigheden af Talene, men mente, at Beregningsgrundlaget var forkert, fordi jeg havde medtaget Ting, som jeg ikke burde. Jeg mener, at naar vi taler om Finansloven som Helhed og drager de enkelte Budgetter ud, saa anlægger man Beregning paa samme Grundlag for alle; men den højtærede Statsminister mente, at jeg maatte f. Eks. ikke, naar jeg talte om Landbrugsministeriets Budget, medtage Udgiften til Afvanding af Marsken ved Tønder, for de sønderjyske Landsdele er jo kommet til siden 1914. Lad gaa, saa udelader jeg disse Tal, som den højtærede Statsminister vil have, jeg skal udelade, saadan at vi kommer ned til en Stigning paa 107 pCt. Men efter at jeg er naaet derved til, kommer den højtærede Minister og siger: Nu skal jeg give L. Rasmussen en Vejledning i, hvorledes man skal anstille Beregninger over Budgetstigninger. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse et ganske kort Stykke af, hvad den højtærede Statsminister udtalte: „Jeg skal til Vej-